

Pápež František v Ecatepecu varoval pred pokušeniami bohatstva, slávy a moci

Ecatepec, v ktorom žije viac než 1,5 milióna Mexičanov je známy vysokou kriminalitou a násilím, najmä na ženách a trpí extrémnou chudobou. - AFP Mexiko 14. februára – Po emotívnej [návšteve](#) Guadalupskej baziliky v hlavnom meste dnes Svätý Otec o 10.45 miestneho času (17.45 nášho času) zavítal do Ecatepec. Oblasť leží iba 28 kilometrov od Mexico City, odkiaľ sa pápež presunul helikoptérou. Svätého Otca už očakávali masy veriacich, ktorí prišli nielen z viac než jeden a pol miliónového mesta, ale aj z priláhlých oblastí.

Hlavným dôvodom bolo nielen vidieť naživo pápeža, ale zúčastniť sa tiež na slávnostnej omši, ktorej predsedal. Svätý Otec sa v homílii nechal inšpirovať dnešným liturgickým čítaním, ktoré hovorí o pokúšaní Ježiša na púšti (Lk 4, 1-13): „Vieme, čo to znamená byť pokúšaní peniazmi, slávou a mocou. A preto nám Cirkev dáva tento čas, pozýva nás k obráteniu“. Podľa slov pápeža, je pôstny čas dobrým momentom na to, aby sme sa obnovili v radosi a nádeji, že sme milovanými Božími deťmi: „On nás čaká a chce uzdraviť naše srdcia od všetkého, čo ho degraduje... On je Boh a má meno: milosrdenstvo“.

Svätý Otec František sa rozhodol ako prvý pápež navštíviť práve Ecatepec aj preto, aby miestnych obyvateľov povzbudil v neľahkej situácii. Oblasť je známa vysokou kriminalitou a násilím, najmä na ženách a trpí extrémnou chudobou. -ej-

Plné znenie homílie Svätého Otca

Uplynulú stredú sme vstúpili do liturgického obdobia Pôstu, v ktorom nás Cirkev pozýva pripraviť sa na slávenie veľkého sviatku Veľkej noci. Je to mimoriadny čas na to, aby sme si pripomenuli dar nášho krstu, ktorým sme sa stali Božími deťmi. Cirkev nás pozýva oživiť si tento dar, ktorý nám bol cez ňu udelený, aby nezostal zabudnutý ako niečo z ďalekej minulosti alebo zo „zásuvky spomienok“. Obdobie Pôstu je vhodným časom znovu nadobudnúť radosť a nádej, aby sme sa cítili ako milované deti svojho Otca. Tento Otec na nás čaká, aby nás mohol zbaviť šiat únavy, apatie, nedôvery a zaoblieť do šiat dôstojnosti, ktorú svojim deťom môže dať iba skutočný otec a skutočná matka, lebo vyrastajú zo skutočnej nehy a lásky.

Náš Otec je Otcom jednej veľkej rodiny, je *naším* Otcom. Dokáže milovať jednou láskou, avšak nevie vytvárať a pestovať „jedináčikov“. Je to Boh, pre ktorého je príznačná rodina, bratstvo, lámanie chleba a delenie sa s ním. Je to Boh modlitby „Otče náš“, nie „otče môj“ a či „váš otčim“.

V každom z nás sa ukrýva a žije tento Boží sen, ktorý každú Veľkú noc a v každej Eucharistii nanovo slávime: sme Božími deťmi. Sen, s ktorým žili mnohí naši bratia v priebehu dejín. Sen dosvedčený krvou mnohých mučeníkov včerajška i dneška.

Obdobie Pôstu je časom obrátenia, lebo každodenne v našom živote zakusujeme to, ako tento sen ohrozuje otec lži – počuli sme v evanjeliu, čo robil s Ježišom –; ten, ktorý sa nás snaží rozdeliť a vytvoriť rozdelenú a rozhádanú rodinu. Rozdelenú a rozhádanú spoločnosť. Spoločnosť niekoľkých a pre niekoľkých. Koľkokrát zažívame na vlastnom tele alebo v našich rodinách, či rodinách našich priateľov alebo blízkych bolestí prameniaca z neuznania dôstojnosti, ktorú všetci v sebe nosíme. Koľkokrát sme museli plakať a kajať sa, keď sme si uvedomili, že sme túto dôstojnosť my sami neuznali iným. Koľkokrát – hovorím to s bolesťou – zostávame slepí a necitliví k chýbajúcemu uznaniu dôstojnosti seba i iného.

Obdobie Pôstu je časom usporiadania si zmyslov, otvoriť oči pred množstvom prejavov nespravodlivosti, ktoré sú priamym útokom na Boží sen a na jeho plán. Je to obdobie na demaskovanie týchto troch

závažných foriem pokušenia, ktoré ničia a rozbíjajú obraz, ktorý si želal vytvoriť sám Boh.

Tri pokušenia Krista....

Tri pokušenia kresťana, ktoré sa snažia zničiť pravdu, ku ktorej sme boli povolani.

Tri pokušenia, ktoré sa usilujú o skazu a o náš úpadok.

To prvé je bohatstvo, zmocňovanie sa dobier, ktoré boli dané pre všetkých a ich používanie len pre „mňa“ alebo pre „tých mojich“. Ide o zaobstarávanie si chleba z potu druhých alebo dokonca z ich životov. Toto bohatstvo je chlebom s pachutou bolesti, trpkosti a utrpenia. V rodine a spoločnosti, ktorá je skazená, sa takýto chlieb dáva jesť vlastným deťom.

Druhým je svetská sláva, toto úsilie o prestíž založené na neustálom a sústavnom diskvalifikovaní tých, ktorí „nie sú ako dotýčny“. Enormná snaha dosiahnuť svojich päť minút slávy, ktoré nepripúšťajú „slávu“ iných, snaha „narúbať si dreva zo spadnutého stromu“, od čoho vedie krok k tretiemu pokušeniu, tomu najhoršiemu:

pýche, alebo stávanie sa do vyššej pozície akéhokoľvek typu; zotrvávanie v pocite, že „nemám nič so životom bežných smrteľníkov“, a s každodennou modlitbou: „Vďaka Pane, že nie som ako oni“.

Tri pokušenia Krista...

Tri pokušenia, s ktorými sa kresťan denne konfrontuje.

Tri pokušenia, ktoré sa usilujú znehodnotiť, zničiť a odobrať radosť a sviežosť evanjelia. Pokušenia, ktoré sa snažia uzavrieť nás do bludného kruhu deštrukcie a hriechu.

Stojí preto za námahu spýtať sa seba samých:

Do akej miery si uvedomujeme tieto pokušenia v našej osobe, v nás samých?

Do akej miery sme si zvykli na životný štýl, ktorý vidí zdroj a silu života v bohatstve, márnej sláve a pýche?

Do akej miery sme presvedčení, že náš záujem o druhého, starostlivosť o obstaranie chleba na živobytie, dbanie o dobré meno a dôstojnosť druhých sú zdrojom radosti a nádeje?

Rozhodli sme sa pre Ježiša, a nie pre diabla. Ak si všimneme to, čo sme počuli v evanjeliu, Ježiš neprotirečí diablovi žiadnym vlastným slovom, ale protirečí mu slovami Božími, slovami Písma. Pretože, bratia a sestry, zapíšme si to do hlavy, s diablom sa nedebatuje, nesmie sa s ním debatovať, pretože nás vždy oklame. Jedine sila Božieho slova ho môže

poraziť. Rozhodli sme sa pre Ježiša, a nie pre diabla. Chceme ísť v Ježišových stopách, no uvedomujeme si, že to nie je ľahké. Vieme, čo to znamená podliehať zvodom peňazí, prestíže a moci. Práve preto nám Cirkev dáva tento čas, pozýva nás k vnútornému obráteniu, a to v jedinej istote: On nás čaká a chce uzdraviť naše srdce od všetkého, čo ho degraduje, buď degradovaním seba alebo degradovaním iných. Je to Boh, ktorý má meno: milosrdenstvo. Jeho meno je naším bohatstvom, jeho meno je našou slávou, jeho meno je našou mocou; a v jeho mene opäť vyslovujeme slová žalmu: «Ty si môj Boh, tebe dôverujem». Odvážite sa to zopakovať spoločne? Tri razy: «Ty si môj Boh, tebe dôverujem».

Nech v nás Duch Svätý pri tejto Eucharistii obnoví istotu, že jeho meno je milosrdenstvo, a nech nám dá každý deň zakusovať, že evanjelium «naplňa srdce a celý život tých, ktorí sa stretávajú s Kristom» s vedomím, že s ním a v ňom «sa stále rodí a znovuzrodzuje radosť» (*Evangelii gaudium*, 1).

(Preklad: Slovenská redakcia VR)